

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัศวโรจน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๓/๒๕๖๖

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

เรื่อง ประธานรัฐสภาขอให้ศาลมีอำนาจวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ กรณี การใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภานในการพิจารณาญัตติตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ หรือไม่

ด้วยพลตรี มนูญกุตต รูปชจร รองประธานรัฐสภา ทำหน้าที่แทนและรักษาการแทนประธานรัฐสภา ผู้ร้อง ได้มีคำร้องขอให้ศาลมีอำนาจวินิจฉัยอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภานในการพิจารณาญัตติตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ ว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ หรือไม่

๑. สรุปข้อเท็จจริงตามคำร้องของผู้ร้องและเอกสารประกอบคำร้องได้ความ ดังนี้

นายกรุณ ไสางาม สมาชิกวุฒิสภากับคณะ รวม ๓๑ คน ได้มีหนังสือถึงวุฒิสภา ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๖ ขอให้ผู้ร้อง พลตรี มนูญกุตต รูปชจร รองประธานรัฐสภา ซึ่งทำหน้าที่แทนและรักษาการแทนประธานรัฐสภา ในฐานะประธานรัฐสภา พิจารณาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นให้ศาลมีอำนาจวินิจฉัยเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภานในการพิจารณาญัตติตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ ว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ หรือไม่ และผลหรือมติของวุฒิสภากจากการประชุมดังกล่าวว่าจะใช้บังคับได้หรือไม่ หากการใช้อำนาจหน้าที่ดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ โดยสรุปประเด็นต่างๆ ดังนี้

เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ จะครบวาระ ๒ ปี ในวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๖ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗๕ ซึ่งที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒๙ (สมัยสามัญทั่วไป) วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๖ ได้พิจารณาญัตติดังเรื่องขอให้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ให้ดำเนินการต่อไป แต่ไม่ได้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ แต่ได้มีมติให้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาฯ ข้อ ๗๖ และมีมติตั้งกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ให้ดำเนินการต่อไป

คณะกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ ให้ดำเนินการต่อไปได้ดำเนินกระบวนการสรรหาสมาชิกให้ดำรงตำแหน่งกรรมการพิจารณาญัตติสำหรับกฎหมาย ๒๑ คณะ โดยได้มีการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์การสรรหาบางประการ อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕

วรรคสี่ เพาะดำเนินการในเรื่องที่มิได้กำหนดในบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งอนุญาตให้ดำเนินการในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติได้เพียงบางประการ คือ เนพากรณีที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ หรือการพิจารณาเรื่องพระราชบัญญัติหรือเรื่องพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ การอนุมัติพระราชกำหนด การให้ความเห็นชอบในการประกาศสงเคราะห์ และกิจการอื่นๆ ที่กำหนดไว้ และแม้จะไม่ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาด้วยในวันที่คณะกรรมการขึ้นมา พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ในวันที่คณะกรรมการขึ้นมา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๕๔ วรรคสาม

หลังจากที่ผลตรี มนูญกฤต ฯ ผู้รองได้พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้ได้มีสมาชิกวุฒิสภา จำนวน ๓๑ คน โถด้วยคะแนนเสียงและได้มีความเห็นของสมาชิกวุฒิสภา แบ่งแยกได้เป็นสองฝ่าย โดยฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาดังกล่าวทำได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ทำไม่ได้ จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภา ผู้รองจึงเสนอเรื่องพร้อมความเห็นมายังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่า การใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาในการพิจารณาญัตติที่ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาดังกล่าวทำได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ทำไม่ได้ จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภา จำนวน ๒๑ คน คณะกรรมการขึ้นมาดังกล่าวทำได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ทำไม่ได้ จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภา จำนวน ๑๘ คน แต่หากการใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาดังกล่าวเป็นไปโดยมิชอบแล้ว ผลหรือมติของวุฒิสภาจากการประชุมดังกล่าวจะใช้บังคับได้หรือไม่

๒. การดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ

ศาลรัฐธรรมนูญ มีมติให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง และแจ้งให้ประธานรัฐสภาทราบ

๓. ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยและคำวินิจฉัย

พิจารณาจากคำร้องของผู้รองแล้วมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาในการพิจารณาญัตติที่ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาดังกล่าว จำนวน ๒๑ คน ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ หรือไม่ ซึ่งมีหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๑๕๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ ให้รัฐสภาดำเนินการประชุมได้เนพากรณีที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ หรือการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ การอนุมัติพระราชกำหนด การให้ความเห็นชอบในการประกาศสงเคราะห์ การให้ความเห็นชอบในการประกาศสงเคราะห์ การให้ความเห็นชอบ

หนังสือสัญญา การเลือกหรือการให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่ง การถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง การตั้งกระทรวง และการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ เว้นแต่วรัฐสภาจะมีมติให้พิจารณาเรื่องอื่นใดด้วยคะแนนเสียงเกินกว่า半數ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา”

มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณา วินิจฉัย”

อย่างไรก็ตามประเดิมที่ต้องพิจารณาเป็นประการแรก คือ กรณีศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่าคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ นั้นต้องเป็นกรณีที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ผู้มีอำนาจเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย คือ องค์กรที่มีปัญหา หรือประธานรัฐสภา ซึ่งในกรณีตามคำร้องนี้ผู้ที่เสนอเรื่องพร้อมความเห็น คือ พลตรีมนูญกฤต รุปชร รองประธานรัฐสภา ทำหน้าที่แทนและรักษาราชการแทนประธานรัฐสภา ซึ่งถือว่าเป็นประธานรัฐสภา พลตรี มนูญกฤตฯ จึงมีอำนาจในการเสนอเรื่องดังกล่าว

(๒) เป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งอาจเป็นเรื่องของค์กรตามรัฐธรรมนูญตั้งแต่สององค์กรขึ้นไปมีปัญหาโต้แย้งกันว่าองค์กรหนึ่งใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำหรือกระทบกระท่อนอำนาจหน้าที่ขององค์กรอื่น หรือเป็นเรื่องมีปัญหาระบุเรื่องการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรนั้น แต่ในกรณีนี้เป็นเรื่องการขัดแย้งกันในความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาสองกลุ่มซึ่งมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับการอ้างว่ามีการฝ่าฝืนข้อนองค์กรของวุฒิสภา อันทำให้เกิดความขัดข้องเกี่ยวกับการตั้งคณะกรรมการบริหาร สามัญของวุฒิสภา ว่าชอบหรือไม่ โดยสมาชิกวุฒิสภา ๓๑ คน ซึ่งเป็นฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับผลหรือมติของวุฒิสภา อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการบริหารงานภายในหรือการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้วุฒิสภาพัฒนา จึงไม่ใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาแต่อย่างใด อันเป็นเหตุให้ศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจวินิจฉัย เนื่องจากมิใช่กรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้ที่กำกับวินิจฉัยจึงเห็นว่า กรณีตามคำร้องไม่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา จึงไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

ศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัศวโรจน์

ดุลการศาลรัฐธรรมนูญ